ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Τοῦ ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ

Η ΓΙΑΠΩΝΕΖΙΚΗ ΚΟΥΚΛΑ

— Κούκου ! Ποιὸς εἶνε ;

Εἶχε ἀνοίξει ἀθόρυβα τὴν πόρτα τῆς ἐρωτικῆς των φωληᾶς, καὶ προχώρησε σιγά-σιγά, σὰν ποντικάκι, ὡς τὴν βιβλιοθήκη. Ἐκεῖνος ἔγραφε. Δὲν τὴν εἶχε οὔτε ἰδεῖ, οὔτε ἀκούσει.

Τώρα, ἦταν αἰχμάλωτός της. Ἔνοιωθε, ἐπάνω στὰ μάτια του, τὴν μυρωμένη πίεση δύο μικρῶν χεριῶν, καὶ ἐπάνω στὸν σβέρκο του τὴν ἐλαφριά της ἀνάσα. Ἡ πέννα του ξαφνικὰ ἀφημένη, ἔκανε ἐπάνω στὸ ἄσπρο χαρτὶ μιὰ μελανιά.

— Ποιός εἶνε ;

Ἔροιξε πίσω τὰ χέρια του, καὶ στὴ σειρά του καὶ αὐτός, τσάκωσε τὸ ξανθόμαλλο ἀνυπόταχτο κεφαλάκι.

— Εἶνε μιὰ μικρὴ νεράϊδα ποὺ μπαίνει ἀπ' τὶς κλειδαρότρυπες. Εἶνε μιὰ εὐσπλαχνικὴ κυρία ποὺ ἔρχεται νὰ ἐλκύσῃ τὸν φτωχὸ ποὺ ἐδιάλεξε... Εἶνε μιὰ αἰμοχαρὴς βαχτσα, ποὺ βγάζει τὰ μάτια τοῦ ἄτυχου φίλου της, καὶ τοῦ κάνει γαλάζια σημάδια στὸ λαιμό.

Τότε ἐκεῖνος, μὲ μία κίνηση σηκώθηκε, τὴν ἄρπαξε καὶ τῆς ἔδωκε ἕνα γλυκὸ παρατεταμένο φιλί :

— Εἶσαι ἡ φιληναδούλα μου, ἡ ἀγαπημένη μου φιληναδούλα...

***

Ἔβγαλε τὸ καπέλλο της, τὸ ἔρριξε πάνω στὸ τραπέζι ποὺ τοῦ χρησίμευε γιὰ γραφεῖο, καὶ ἔτρεξε στὸν καθρέφτη γιὰ νὰ σιάξῃ τὰ μαλλιά της.

— Ὦ τὴν κοκέττα !.. Μὰ ἀγάπη μου, εἶσαι πολὺ ὄμορφη, σὲ βεβαιώνω ! Ἔλα νὰ κάτσουμε στὸ ντιβάνι...

Ἔτρεξε σχεδὸν ἀμέσως. Καὶ ἀγκαλιάστηκαν πολὺ τρυφερά, μ' ἑνωμένα τὰ χέρια καὶ σμιγμένα τὰ δάχτυλα. Ἀκουμποῦσε πολὺ δυνατὰ τὸ κεφάλι της πάνω στὸ θερμὸ στῆθος του μέσα στὸ ὁποῖον ἔνοιωθε νὰ χτυπᾷ ἡ καρδιά του. Καὶ καθόταν ἀκίνητη, μαζεμένη ἐπάνω στὸν φίλο της, ἀκίνητον σὰν κι' ἐκείνην. Δὲν ἦταν καὶ οἱ δυό τους μαζὶ ὄχι παραπάνω ἀπὸ σαραντα χρονῶν. Ἔξαφνα καθώς ἔκανε μιὰ κίνηση πρὸς τὰ πίσω, το χρὶ της ἔπιασε κάτι : ἦτεν μιὰ μικρὴ γιαπωνεζικὴ κοῦκλα, μιὰ κοῦκλα ἀπο ὕφασμα καὶ πορσελανη.

— Ἄ ! ἔκανε ἡ νεαρὴ γυναίκα.

Τὰ χέρια της εἶχαν ἀγγίξει τὸ μικρὸ κρύο πρόσωπο. Εἶχε τρομάξει.

Σηκώθηκε νευρικά, ἄρπαξε τὴν κοῦκλα, καὶ ἔμπηξε τὰ γέλια.

— Ὦ τί ἀστεία μουρίτσα ! τί ἀστεία ! Καὶ δὲ μοῦ λὲς πῶς σοῦ ἦρθε ν' ἀγοράσῃς αὐτὴ τὴν κοῦκλα ;

Ἐκεῖνος διαμαρτυρήθηκε :

— Δὲν εἶνε κοῦκλα. Εἶνε μιὰ νεαρὴ γκεῖσα ποὺ ἦρθε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Γαλλία. Μιὰ νεαρὴ γκεῖσα πολὺ καθὼς πρέπει Τὴν γνώρισα προχθὲς σ' ἕνα σαλόνι, στὴν ὁδὸ ντὶ Κανον... Μοῦ ἐξομολογήθηκε ὅτι πλήττει πολὺ στὸν τόπο μας τὸν ὁποῖον δὲν βρίσκει καθόλου τοῦ γούστου της. Τῆς πρότεινα νὰ τὴν φιλοξενήσω σπίτι μου. Δέχθηκε, ἀφοῦ φυσικὰ μοῦ ἔκανε πρῶτα μερικὰ ναζια. Καὶ τὴν πῆρα μαζί μου, ἀφοῦ προηγουμένως, ἀπέθεσα μεταξὺ τῶν χεριῶν μιᾶς γηραιᾶς κυρίας, ἐντελῶς ἀσήμαντης, δύο εἰκοσόφραγκα, γιὰ τὰ ἔξοδα τοῦ διαβατηρίου φαντάζομαι. Καὶ νὰ πῶς ἡ δεσποινὶς Μισουκό,—ἔτσι λέγεται,—ἡ δις Μισουκὸ-Σάν ! ἀναπαύεται ἀνάμεσα στὰ ἔπιπλά μου.

— Εἶσαι γλέντι !

Γελοῦσε μὲ ὅλη της τὴν καρδιά. Ἀνάμεσα στὰ ζωηρά, πειραχτικὰ χέρια της, ἡ γιαπωνέζικη κοῦκλα, ἔκανε πήδους, τοῦμπες, ἀναμαλλιάστηκε.

Τὴν ἀφήνεις σὲ παρακαλῶ πολὺ ἤτυχη τὴν κοῦκλα μου ! Μήπως φαντάσηκες ὅτι εἶνε καμμιὰ τοῦ δρόμου, καμμιὰ σὰν τὶς χαμένες χορεύτριες τοῦ Μουλὲν - Ρούζ ; Πρέπει νὰ τὴν σέβεσαι.Εἶνε γκεῖσα. Δὲν χοροπηδᾷ σὰν κατσίκα ἢ σὰν ψύλλος. Χορεύει ἁρμονικά, σοβαρά, ἱερατικά, ὅπως τῆς ταιριάζει, ἀφοῦ εἶνε ἱέρεια. . Κύττεξε τὰ ὡραία μακρουλὰ χέρια της,κύτταξε τὰ θλιβερὰ καὶ εἰρωνικά της μάτια...Χθὲς τὴν νύχτα δὲν ἤξερα πῶς νὰ σκοτώσω τὸν καιρό μου. Καὶ ἡ γκεῖσά μου βρῆκε τὸν τρόπο νὰ μὲ διασκεδάσῃ μὲ τὶς χαριτωμένες γκριμάτσες της καὶ τὸ παράξενό της χαμόγελο. Κουβεντιάσαμε ὥρα πολλή, σιωπηλοί, ἐνῶ κάπνιζα μυρωδᾶτα αἰγυπτιακὰ τσιγάρα... Δὲν φαντάζεσαι τί ἐνδιαφέροντα πράματα ποὺ μοῦ εἶπε. Ἡ νεαρὴ γυναίκα δὲν γελοῦσε πιά...

— Μὲ μένα δὲν κουβεντιάζεις ποτὲ τόση ὥρα, τοῦ εἶπε.

— Μὰ χρυσῆ μου, ἐσένα σὲ χαϊδεύω, σὲ ἀγκαλιάζω, νὰ ἔτσι, σὲ φιλῶ...

Ἄφησέ με !...

Τὸν ἀπώθησε μὲ τὸ χέρι της ποὺ ἄρχισε ξαφνικὰ νὰ τρέμῃ. Ἐκεῖνος δὲν ἔδωκε καμμιὰ σημασία στὸ πρᾶγμα καὶ ἐξηκολούθησε :

— Καὶ ὕστερα τῆς τραγούδησα ἕνα τραγοῦδι...

— Ἕνα τραγοῦδι ! Καὶ ὅμως σὲ μένα δὲν τραγούδησες ποτέ !

Εἶχε ἀκουμπήσει τὸν ἀγκῶνα της στὰ μαξιλάρια τοῦ ντιβανιοῦ καὶ τὸ μάγουλό της στὴν κλεισμένη γροθιά της :

— Ἄκουσε... Θέλεις νὰ μοῦ κάνῃς μιὰ εὐχαρίστηση ;... Μιὰ μεγάλη, μεγάλη εὐχαρίστηση ;... Τραγούδησέ μου καὶ μένα ἕνα τραγοῦδι...

— Ὄχι !

— Μὴ λὲς ὄχι. Τραγούδησε, σὲ παρακαλῶ !... Ἕνα μόνον τραγοῦδι ἕνα μικρό... Βλέπεις, δὲν εἶμαι ἀπαιτητική.. Ὁποιο τραγοῦδι θέλεις.. Ἀλλὰ τραγούδησέ μου ὅμως... κιθὼς τραγούδησες γιὰ τὴν κοῦκλα...

— Ὄχι. Ξέρεις πολὺ καλά, ὅτι δὲν τραγουδῶ ποτέ, ποτέ... παρὰ ὅταν εἶμαι μόνος... ὁλομόναχος...

— Ἡ μὲ καμμιὰ γκεῖσα ;

— Ναί, ἢ μὲ καμμια γκεῖσα...

Τώρα γελοῦσε ἐκεῖνος. Μα στὰ μεγάλα μαῦρα μάτια μὲ τὶς χρυσὲς ἀνταύγειες τῆς νεαρῆς γυναίκας, κάτω ἀπ' τὰ λεπτά της φρύδια ποὺ εἶχαν κιόλα συνοφρυωθῆ, ἡ ἀνδρικὴ αὐτὴ εὐθυμία δὲν ξυπνοῦσε καμμιὰ ἀντανάκλαση.

— Εἶσαι κακός ! Καὶ δὲν μ' ἀγαπᾷς !...

— Ἀνόητη !

— Σώπα ! Ἄφησέ με ! Δὲν θέλω πιὰ νὰ μ' ἀγγίζῃς ! Ὄχι, δὲν μ' ἀγαπᾷς. Ἀγαπᾷς μόνον τὸ σῶμα μου καὶ τίποτε ἄλλο. Θέλεις νὰ μὲ χαϊδεύῃς μονον, νὰ μ' ἀγκαλιάζῃς, νὰ μὲ φιλῇς. Γιὰ τὴν ψυχή μου δὲν ἐνδιαφέρεσαι. Δὲν μοῦ μιλεῖς, δὲν μοῦ διηγῆσαι ἱστορίες, δὲν μοῦ τραγουδεῖς τραγούδια Καὶ ὅλ' αὐτὰ τὰ κάνεις σὲ μιὰ κοῦκλα, σ' αὐτὸ τὸ κουρέλι. Ἄ ὄχι, εἶσαι πολὺ κακός !

Τὰ δαχτυλά της σπασμωδικὰ ἐπίεζαν καὶ τραβοῦσαν την παραξενη ἀντιζηλό της. Ἔξαφνα ἀπέσπασε μία τυφφα μαλλιὰ ἀπ' την περούκα τῆς κουκλας καὶ τα πέταξε.

— Εἶ αι ἀνόητη ! Σὲ παρακαλῶ πολὺ μὴ μοῦ κατιστρεφεις τὴν κοῦκλα μου. Σου εἶπα ὅτι τὴν θέλω...

— Βλέπεις, βλέπεις, τὴν ἀγαπᾷς ! Ἔ λοιπον, περίμενε μιὰ στιγμὴ καὶ θὰ ἰδῇ . .

Κα ἔκανε νὰ ξεσκίσῃ την κουκλα Ἀλλ' ὁ νέος προφτασε, της ἄρπαξε τὰ χερια [illegible] ν' [illegible] τὴν δύ[illegible]

Ἄζ[illegible] ! [illegible]

[illegible] ὅ[illegible] νὰ [illegible] τη, [illegible] κοῦκλα Ἐκεῖνη [illegible] ἀνάμεσα [illegible] κοῦκλα καὶ μὲ μιὰ τσακωνιὰ ἔκανε νὰ τῆ σπάσῃ τὸ κεφάλι. Ἀλλ' ἐκεῖνος προφτασε ἔσκυψε καὶ τὴ γλυτωσε.

— Ὦ ! Ὦ ! Ὦ !... Δός τη μου !... Δός τη μου... Δός τη μου ἀμέσως.

Ἔξαλλη ἀπ' τὸ πείσμα εἶχε κρεμαστῆ στὸ μπράτσο του καὶ προσπαθοῦσε νὰ τοῦ πάρῃ την κουκλα. Ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ὑποχωροῦσε :

— Ὄχι, δὲ θὰ στὴν δώσω !

— Δός τη μου, ἢ φεύγω !

— Φεῦγε !

Ἡ τελευταία λέξις ἀντήχησε παγερή. Ἦσαν ἀντίκρυ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, με ὑψωμένες γροθιες, ἕτοιμοι καὶ οἱ δυὸ γιὰ μάχη. Ἐσώπασαν, κατέβασαν τὰ χέρια τους...

Ἐκείνη ἐξαπολουθοῦσε νὰ τον κυττάζῃ κατάματα, μ'ἕνα βλέμμα ὅτου ἡ ἴνεσια ἀντικαθιστοῦσε σιγά-σιγα τὸν θυμό. Ἐκεῖνος ὅμως, δὲν ἄφησε τὴ γιαπωνέζικη κοῦκλα, την κοῦκλα ποὺ τὴν εἶχε ὑπερασπισθεῖ καὶ σώσει ἀπὸ βέβαια καταστροφή...

Τότε, ἀργά, ἡ νικημενη γυναίκα ὑτεχωρησε. Τὸ ντιβάνι ἀνάδωκε κάτι σὰν παραπονο ὅταν ἔπυψε νὰ νοιώθῃ ἐπανω του τὸ γλυκὸ βάρος τοῦ κορμιοῦ της. Τὸ καὶ ἄλλο μὲ τα μεγαλα ἄνοιξα ξανασκέπασε λυπητερὰ τα χρυσᾶ μαλλια της. Καὶ ἡ μακριὲς καρφιτσες γρατζουνίσαν δυο φορὲς το ξανοιχτενισμενο κεφαλι, γιατὶ τα ἀδεξια μικρὰ χέρια ἔτρεμαν...

— Εἶσαι τρελλή, τῆς εἶπε ἐκεῖνος.

Εἶχε κάνει ἕνα βῆμα προς αὐτήν. Ἄπλωσε τὸ ἕνα χέρι του για νὰ τὴν συγκρατησῃ Ἐκείνη βρισκόταν κιολα στὸ κατῶφλι. Μὲ τα μάτια τοῦ ἔδειξε την κούκλα ποὺ ἐξακολουθοῦσε ἐκεῖνος να τὴν κρατῇ :

— Θὰ τὴν πετάξῃς ;...

Μα μὴ θέλοντάς νὰ ριξῇ ἐκεῖνος τὴν περηφάνειά του πεισμωμενος, μη ἐννοῶντος νὰ ὑποχωρήσῃ ἀπηντησε :

— Ὄχι !...

Ἐκεινη τράβηξε πρὸς τὴν πόρτα, βγῆκε καὶ τὴν ἔκλεισε μὲ κρότο...

Καὶ ἐκεῖνος ἔμεινε μόνος κρατώντας στὴν ἀγκαλιά του τὴν μικρὴ γιαπωνέζικη κοῦκλα ποὺ χαμογελοῦσε εἰρωνικὰ καὶ θλιβερά.